

יום סף זמדי ורזל

1032

נערך ויוצא לאור ע"י "חסידי דרזל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

שבת שלום

שבת יג' חשון ה-תשפ"ז
פרשה: לך לך
הפטרה: למה תאמר
במוצאי שבת סוף שעון קיץ

הדלקת נרות - 17:37
צאת השבת - 18:29
ר"ת: 19:06

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:30

זמני	זמני
עמוד השחר: 4:46	5:40
זמן טלית: 4:53	5:47
זריחה: 5:56	6:51
חצות: 11:24	12:24
מנחה גדולה: 11:51	12:52
שקיעה: 16:51	17:58

"הלכות מרן" אגודת חסידי דרזל

כשלמד בצעירותו בישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה ירושלים, באותם כיתות שהיו לומדים בהם כל היום לימודי קודש, היו מלמדים אותם לימודי חול כגון, כתיבה וחשבון. וראשי הישיבה ועל צבאם מוה"ר הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל, לא מיתו כלל בזה.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי זינה בת רחל ולע"נ תמי' ש' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"ויחלק עליהם לילה"

הלילה מופיע פעמיים בפרשתנו, פרשת לך-לך. לראשונה במלחמת המלכים כשהלילה מנוצל להתקפת פתע מוצלחת, ובשנית בברית בין הבתרים "והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו... " כמה שונים שני הלילות.

במדרש מובא ויכוח בין אברהם לחניכיו, הם אמרו: חמישה מלכים לא יכלו לעמוד בהם ואנו יכולים לעמוד בהם! אך אברהם ענם לאמר: "צא ואפול על קידוש שמו של מקום... " כביכול הם הריאליים, המפוכחים, ואילו הוא מטורף, חוזה, מסתכן, מסוכן ומסכן... ולא היא. שונים מקורות יניקתו של אברהם משלהם. במדרש אחר הוא אומר להם: "אם לבבכם לשמים אתם יוצאים והקב"ה עושה לפניכם שונאים כירק הזה שהוא תלוש". לדעת המדרש "וירק את חניכיו" מלשון ירק הגדל רק על מים. המאמין יונק את השראתו מהאמונה. אין הוא מנותק מן המציאות, הסיכון שהוא לוקח על עצמו מחושב ושקול, אך ללא העזה, אין אפשרות להציל את האח השבו, ללא סיכון ידוע אין סיכו.

"וירדפם עד דן" – שם תשש כוחו. כי דן הוא גבולה הצפוני של ארץ ישראל. כל עוד ינק אברהם מאוירתה המרוממת של ארץ ישראל פעלו בו כוחות הנפש הגדולים, האומץ והבטחון בה'. בחו"ל מתרופפת האמונה ועמה כוחות הנפש והגוף, והפחד תופס את מקומם. "ורדף קול עלה נידף". בברית בין הבתרים ראה אברהם את הגלותיות בכל זרועותיה. בעוד שבארץ ישראל הלילה מאיר כיום, בגלות השמש באה באמצע היום ועלטה היה. כל צל הרים נראה כהרים. דיון עניני עם גוי הופך להרפתקה מסוכנת. עמידה על זכות הקיום – להתגרות מיותרת. הגלותיות יודעת רק התרפסות בפני הגוי שיואיל בטובו להטות לנו חסד.

אברהם העברי בארץ ישראל דוחה חסד לאומים זה באומרו: "ולא תאמר אני העשרתי את אברם". לילו של אברהם נחלק לשניים, חציו השני שמור לדורות, בהם חוזר עם ישראל קוממיות לארצו ולכוחותיו הגדולים, לאמונתו, לתפוצתו ולתושייתו, כשאור הלכנה יהיה כאור החמה ואור החמה שבעתים.

העלון לע"נ

סעדה בתי תמו שנלב"ע י"ז חשון

ת"צ.צ.ב.ה.

"הרגלים שהעידו על הלב" א'

ספרו של ר' א' זלמן

השמש כבר נטתה לערוב מעל בתיה של איזמיר, כאשר משה, יעקב ומסעוד, שלושת הסוחרים היהודים, שותפים נאמנים משכבר הימים, באו בשערי העיר.

* גל של אויר חם ולח. מלווה בריח משכר של קפה טורקי קלוי טרי, ומעורב בנחירות עזים של כמון, קינמון וזעפרן, הכה בנחירות. השוק הגדול של העיר, שסמטאותיו נמתחו מחומת העיר אל הרבעים הפנימיים. בלע אותם אל חיקו, כנהר גועש ורועש. המולת הסוחרים סביבם הייתה מחרישת אוזניים.

* "בקלוואה מתוקה" צעקו נערים צעירים שסלסילות הקש שעל ראשיהם היו גדושות במאפים מתוקים ונוטפי דבש. "ענבים, ענבים" הדהדה קריאתו של רוכל אחר, לבוש גלימה מפוספסת. מצד אחד נשמעו נקישות פטישי הנחושת של הצורפים המעצבים קנקנים וטסים, ומצד שני עלתה באוזניהם צהלת סוסים ונאקת גמלים עמוסי סחורה, שרקעו ברגליהם על אבני הבולת השחורות של הסמטאות.

שלושת הסוחרים פסעו בתוך ההמון שסביבם, משתאים נוכח הצבעוניות השוררת בכל, תרבושים אדומים בוהקים, וגלימות משי רחבות המתנופפות ברוח הקלה המנשבת מן הנמל הסמוך. מכל עבר נשמעו צעקות המיקוח – ויכוחים סוערים על מחיר השטיחים הפרסיים או על משקלן של אבני חן, כשביניהם מתרועעים נערים הנושאים מגשי נחושת ועליהם כוסות תה מזכוכית צבעונית, מעלי אדים ומדיפי ריח ניחוח מתקתק.

אבל ההמולה הגדולה שסביבם, לא הצליחה להכחות את תחושת הדחיפות ששררה בליבם.

"ערב שבת היום", לחשו זה לזה, "עוד מעט תשקע השמש, עלינו להגיע אל הרובע היהודי"

הם פילסו להם אפוא דרך בין המון הסוחרים והלקוחות, אל עבר השכונות הפנימיות של העיר, והחלו תרים אחר הרובע היהודי, שבו תכננו לעשות את השבת, טרם ימשיכו בדרכם.

* השמש שצללה מערבה במהירות, גרמה להם לסטות במשהו מתוכניתם המקורית.

* "אין ברירה", מחה משה, הוותיק שביניהם את אגלי הזיעה ממצחו, "אנו לא נספיק להגיע אל האכסניה לפני שקיעת החמה, עלינו להטמין את הכסף שבידינו כאן ועכשיו, אחרת, נחלל שבת".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות חול המועד

הלכות חול המועד

הלכות חול המועד
הלכות חול המועד
הלכות חול המועד

הלכות חול המועד

כב. אם העביר המאכל לכלי אחר, ולאחר מכן החזירו אל הכלי הקודם שנתבשל בו, מותר להטמינו בשבת בשמיכות ובבגדים וכל דבר שאינו מוסיף הבל.

ויש מתירים אפילו אם העביר את המאכל מכלי ראשון אחד אל כלי ראשון אחר שהוא ריק.

ואם היה התבשיל בכלי ראשון שנתבשל בו, ולא העבירו ממנו אל כלי אחר, אלא שהורידו מעל האש ונצטנן עד שאין היד סולדת בו, אף על פי שעודנו חם במקצת, מותר להטמינו בשבת בשמיכות או בבגדים, ואפילו כשכוונתו בזה לשמור על חום התבשיל.

הלכות חול המועד

עירוני מים רותחים אל טרמוס בשבת כג. מותר לערות בשבת מים רותחים אל תוך טרמוס, שהוא כלי העשוי לשמור את חום המים שבתוכו, ולאחר מכן לסגור את הפקק של הטרמוס, ואין לחוש בזה משום הטמנה כלל.

הלכות חול המועד

כד. מותר לכסות בשבת דבר מאכל צונן בשמיכות או בבגדים, ואפילו אם לא היה מכוסה בהם קודם השבת כלל, ואפילו אם כוונתו במעשה זה על מנת להפיג את קרירותו של המאכל.

ואפילו הוא תלמיד חכם ואדם חשוב אינו צריך להחמיר בזה.

ולענין תבשיל צונן שרוצה לחממו בשבת על ידי שמכסה אותו בשמיכות או בבגדים כשהוא מונח על גבי קדרה אחרת המכוסה בשמיכות או בבגדים, ראה להלן (סימן רנח סעיף ד').

כה. בדין האמור לעיל בסעיף הקודם, שמותר להטמין בשבת דבר מאכל צונן, היינו דוקא כשמטמינו בדבר שאינו מוסיף הבל, כגון שמכסה אותו בשמיכות או בבגדים, אבל אסור להטמינו בדבר המוסיף הבל ואפילו מערב שבת, ולענין הטמנה בדבר המוסיף הבל אין לחלק בין אם בא להטמין תבשיל חם לבין אם בא להטמין תבשיל צונן. וכל שכן בבין השמשות שאסור לטמון בדבר המוסיף הבל אפילו דבר מאכל צונן.

ומכל מקום בדיעבד אם הטמין דבר מאכל צונן בדבר המוסיף הבל, אפילו עשה כן בשבת עצמה, מותר לאוכלו בשבת.

הלכות חול המועד

עד היכן מידת "עין טובה" שנצטוונו ללמוד מאברהם אבינו? זאת השמיענו רבינו הרלב"ג ז"ל. הנה לוט היה אחיינו, ונלוה אליו במסעיו. כשהיה הרעב – הורידו אברהם אבינו עימו מצרימה, ודאג לו כבן. כאשר אברהם אבינו התעשר בכסף ובזהב, בצאן ובבקר, התעשר אף לוט בזכותו.

מרוב צאן ומקנה היה צר להם המקום יחדיו. הנה היה אברהם אבינו המבוגר, הנכבד, העשיר. הוא היה בעל הכוח והגבורה – כפי שהתגבר על ארבעת המלכים. הוא היה המנחה והמנהיג. ועם כל זאת לא "העמיד את לוט במקומו", ולא הורה לו לאן ללכת. להיפך: נתן את הבחירה בידו, והסתפק בשאר. ולוט אכן בחר את כל כיכר הירדן, כי כולה משקה, והותיר לדודו הצדיק ולמקנהו הרב אדמת טרשים שוממת.

ואברהם אבינו סבר וקיבל, ומאוחר יותר נחלץ אף להצלתו...
"וַיֵּשְׁבֵי אֲבִרָם אֶת־לֹא וְלֹא שְׁפֹחַ מִצְרַיִם וְשִׁמְהָ הָיְתָה"

במדרש מובא על כך: "אמר רבי שמעון בר יוחאי: הגר, בתו של פרעה היתה. וכיון שראה פרעה מעשים שנעשו לשרה בביתו, נטל בתו ונתנה לו. אמר: מוטב שתהא בתי שפחה בבית זה ולא גבירה בבית אחר. הדא הוא דכתיב: וְלֹא שְׁפָחָה מִצְרַיִם וְשִׁמְהָ הָיְתָה. ואף אבימלך, כיון שראה ניסים שנעשו לשרה בביתו, נטל בתו ונתנה לו. אמר: מוטב שתהא בתי שפחה בבית זה ולא גבירה בבית אחר. הדא הוא דכתיב: בְּנוֹת מַלְכִּים בִּיקְרוּתֵיךְ נִצְבָה שְׁגַל לִימִינֶךָ בְּכֶתֶם אֹפִיר."

מטעם זה, מבאר הגאון רבי יעקב חיים סופר זצ"ל בספרו "ישמח ישראל", נראה שזכתה הגר שיתגלה לה מלאך האלוקים, לפי שעזבה הגר כבוד מלכים של בית אביה, והלכה להיות שפחה בביתו של אברהם אבינו. וכנגד זה עשה לה ה' יתברך כבוד, שיתראה לה המלאך ותדבר עימו. בבחינת מידה כנגד מידה.

הלכות חול המועד

"לך לך" – פירש רש"י: להנאתך ולטובתך. כמו שהקב"ה המשיך והבטיחו: "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה". הקשה הרב "ידיד ה'" זצ"ל, אם כן – מדוע נחשב הדבר בכלל עשרה נסיונות שנתנסה אברהם, אם ההליכה היא להנאתו ולטובתו, הן אין כאן עוד נסיון.

ותירץ, בהקדימו את דברי חז"ל על הפסוק "זכור את יום השבת לקדשו" – עשה לו זכרון, שלא תשכחוהו. וכי מי שוכח את השבת? אלא, שיש לקיים את כל המצוות לשמן.

ואם המצוה היא כטלית ותפילין, קל לקיימן לשמן. אבל השבת, מצוה לנוח בו ולענגו במאכל ובמשתה, ויום זה לישראל אורה ושמחה, קל להסחף בו בתענוגות, ויש לעשות לו זכרון מיוחד ששובתים ומתענגים בו לשם ה' ובמצותו.

וזה היה תוקף הנסיון של אברהם אבינו ע"ה: האם גם כאשר ידע כמה ירויה מהליכתו – לא ילך עבור הרווח, להנאתו ולטובתו, אלא אך ורק בגלל הציווי וההוראה.

ואברהם אבינו ע"ה עמד בנסיון: "וילך אברם – כאשר דיבר אליו ה'".
"וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'"

פירש האלשיך הקדוש זצ"ל: שנינו, הו' כעבדים המשרתים את הרב על מנת שלא לקבל פרס. זו העבודה המעולה, קיום המצוות לשם שמים.

כאן הורה הקב"ה לאברהם אבינו ללכת לארץ ישראל, וגילה לו כמה טובות והנאות כרוכות בצעד זה: "ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה", ועוד. לב מי לא יתרוץ לשמע הברכות, ודאי יודרו ללכת ולזכות בכל הברכות האמורות.

אך לא, "וילך אברם – כאשר דיבר ה' ", הוא הלך רק משום הציווי, ולא הביא בשיקוליו את הברכות הרבות. אל מול ציוויו של הקב"ה – הן התגמדו וכלא היו, לא בכדי נקרא על ידי הקב"ה בשם "בשם אדהבי".

הלכות חול המועד

לכאורה מלים אלו הן מיותרות. למה לספר לנו כי אברהם הלך בעוד שבפסוקים הבאים מוזכר "ויקח אברהם... וילך" – וכו' – שם מפורטת הליכת אברהם כפי שאירעה.

מדוע, אם כן, חוזרת התורה ואומרת ש"אברהם הלך" – פעמיים?

כוונת הכתוב, אומר בעל "אור החיים" הקדוש, היא להודיע את חיבתו של אברהם לבוראו. מיד כששמע את דבר ה' אליו לאמור – "לך לך" – לא התעכב אפילו שעה אחת ועזב מיד את אביו ואת מולדתו.